

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu tror jeg ikke, der er ret mange af de private virksomhedsledere, fru Charlotte Dyremose taler med, som vil give hende ret i, at den bedste måde at effektivisere på er at oprette et dobbelt administrationssystem, hvor man skal køre to parallelle systemer, sådan som man er i gang med at gøre på sundhedsområdet.

Jeg er ked af, hvis jeg har gjort det her til en diskussion om ventelister, men jeg vil gøre opmærksom på, at det faktisk var fru Charlotte Dyremose, som i sit ordførerindlæg netop bragte diskussionen om ventelister på banen.

Så jeg vil godt gentage det, der er mit hovedargument imod forslaget. Det er ikke et spørgsmål, om det hjælper på ventelisterne eller ej. Nej, det er et spørgsmål om, at man med forslaget er med til at cementere en opdeling af befolkningen i et A-hold, som får valgmuligheder i forbindelse med sygdomsbehandling, og et B-hold bestående af studerende, pensionister, arbejdsløse og børn, som ikke får de valgmuligheder og bliver skubbet bagest i køen, når det drejer sig om sundhedsbehandling. Det kan godt være, det er den udvikling, man ønsker, men i SF synes vi, det er en dybt usympatisk udvikling.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg mener, det er en helt fordrejet debat, der slet ikke går på det, sagen handler om.

Nu har jeg været nede og læse min ordførertale igennem, og hvor i min ordførertale kan hr. Morten Homann finde, at jeg beskæftiger mig med ventelister? Jeg mener faktisk ikke, det er dem, forslaget her handler om, og jeg vil godt høre, hvor hr. Morten Homann fandt det. Jeg beskæftigede mig først med ventelister, efter at de blev bragt op i de korte bemærkninger, og det vil jeg godt høre, om hr. Morten Homann lige kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg beklager, at min fotografiske hukommelse ikke slår til, men jeg skal gerne nærlæse referatet af denne folketingsdebat, og så kan vi jo konkludere, om det var i ordførerindlægget eller i de korte bemærkninger.

Men jeg synes ikke, det er dét, der er det afgørende i denne debat. Faktum er, at man har fremsat et forslag, som cementerer opdelingen

af befolkningen i et A-hold, som består af virksomhedslederne og de nøglemedarbejdere, som de udpeger, og et B-hold bestående af resten af befolkningen, bl.a. studerende, pensionister og arbejdsløse, som ikke får de valgmuligheder, men bliver presset bagest i køen. Det er dét, som er bundlinjen i forslaget, og det er jo derfor, SF under ingen omstændigheder vil støtte det.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er der jo ingen af os, der kan læse fru Charlotte Dyremoses ordførertale fra i dag, og derfor skal jeg bare spørge SF's ordfører, om SF's ordfører kan bekræfte, at hvis vi læser referatet af forhandlingerne i sidste samling om L 97, som jo er hele grundlaget for lovforslaget her, taler fru Charlotte Dyremose om, at det netop er fremsat for at fjerne ventelisterne. Det sagde fru Charlotte Dyremose som en del af sit ordførerindlæg tirsdag den 26. februar 2002.

Formanden:

Jeg synes efterhånden, at debatten kører ganske meget i ring og bevæger sig ganske langt uden for det, sagen drejer sig om, og derfor foreslår jeg egentlig, at vi går videre i ordførerrækken.

Anders Samuelsen (RV):

Konklusionen først: Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

I bund og grund mener jeg og Det Radikale Venstre, at udgangspunktet skal tages i spørgsmålet om ventelister. Hvis der ikke var ventelister, var der jo ikke behov for dette forslag, så enkelt er det jo. Forslaget er jo kun nødvendigt på grund af, at der er ventelister.

Så er spørgsmålet: Hvordan bekæmper man bedst ventelister? Ja, man kan jo symptombehandle ved at give nogle en mulighed for at få et fradrag og dermed springe op foran på listen, og så er der jo rent umiddelbart ikke nogen venteliste; sådan føles det i hvert fald af den gruppe. Men spørgsmålet er, om man samlet set får gjort noget ved ventelisterne med det indgreb, og det mener vi faktisk ikke.

Det eneste, man måske opnår, er, at det samlede pres for at få lavet de strukturreformer, som måtte være nødvendige inden for det offentlige sygehusvæsen, bliver mindre. Måske bevæger man sig på den måde alt i alt længere væk fra at få løst de generelle problemer, som ligger bagved, og som vi vel alle sammen her i Folketinget